

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ¹

Γ'. — Νῆστις.

Δὲν εἶναι τὰ πέντ' ἔξῃ χρόνια τοῦ Σκολειοῦ νὰ τὰ πάρῃ κανεὶς μέρα μέρα καὶ νὰ τὰ ἱστορῇ. Καὶ ποιά χρόνια εἶναι γιὰ τέτοια τιμὴ καὶ δόξα. Ἡ ἱστορία κοιμᾶται κι αὐτὴ κάποτε σὰν τὸν Ὅμηρο. Πρέπει νὰ τὴ βρῖσκουμε σὰν εἶναι ζυπνὴ, καὶ νὰ τὴ ζωγραφοῦμε. Ἄς ρίχουμε λοιπὸ ματιὰς ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ. Ἐχοῦμε μακρινὸ δρόμο νὰ πά- ρουμε, καὶ δὲ μᾶς μένει καιρὸς.

Παράξενο νὰ μὴν καλοθυμοῦμαι τὴν πρώτη ἀντάμωσή μου μὲ τὴν Ἑλένη στὸ Σκολεῖο μέσα; Μὰ ἓνα πρῶμα τῶχω καθάριο στὸ νοῦ μου, τὰ μεγάλα καὶ γαλανὰ μάτια ποῦ μὲ κοιτάζανε σὰ γύρσεια κάποτες νὰ πῶ ἓνα μάθημα ποῦ δὲν κα- λοῦξερα, ἢ ν' ἀποκριθῶ σὲ μιὰ ἐρώτηση ποῦ δὲν ἔννοιωσα. Μ' ἔβλεπε στὸ πρόσωπο μὲ λύπη καὶ πονεσιὰ. Δὲν ἤρθε ποτές κοντὰ μου νὰ πῆ πῶς μὲ συμπαθεῖ, δὲν ἤρθε νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ περπατήσῃ μαζί μου πηγαίνοντας σπίτι, δὲν ἔσκυβε νὰ μοῦ κρυφομιλήσῃ καὶ νὰ πῆ ἓνα χωρατὸ γιὰ παρηγοριά; εἴτανε φρόνιμη πάντα μαζί μου, εἴταν ἀμίλητη, τὰ βούλωνε τὰ κο- ραλλένια τὰ χεῖλῃ της. Τὸ πολὺ νὰ χαμογελάσῃ σὰ μ' ἔβλεπε. Ὅσο γιὰ μένα, μήτε ἓνα χαμό- γελο δὲν μπορούσα νὰ τῆς χαρίσω. Ἀπὸ μακριὰ τῆς ἔδινα ὅλη μου τὴν ἀγάπη, ἀπὸ κοντὰ ὅλη μου τὴ ντροπή.

Θυμοῦμαι μιὰ ἀπὸ τίς πρώτες φορές ποῦ στε- κοῦμουνα φταιξιάρης μπροστὰ στὸ δάσκαλο. Μα- σοῦσα τὰ λόγια μου τρέμοντας. Δὲν τῶξερα πάλι τὸ μάθημά μου! Σκύβει τότες ἡ Ἄννουλα, βα- θειὰ στὴν κόψη, καὶ μουρμουρίζει κάτι τῆς Ἑλέ- νης μέσα στ' αὐτή. Τῶξερα τί τῆς ἔλεγε ἡ Ἄν- νοῦλα. Τῆς ἔλεγε πῶς τὸ γνῶρίζα τὸ μάθημά μου, τὸ μελετοῦσα ἀπὸ τὰ χαράματα, μὰ τᾶ- χασα πάλι, γιατί δὲν μπορούσα νὰ βαστάξω τίς ἀγριεμένες ματιὰς τοῦ δασκάλου, καὶ μ' ἔβλεπε τὸ τρυφερόκαρδο ἀγγελούδι, καὶ μὲ λυπότανε.

— Νῆστις, νῆστις, φώναξε ὁ δάσκαλος θυμω- μένα.

Καὶ τραβήχτηκα πρὸς τὸν τοῖχο μὲ μάτια χα- μηλωμένα. Τέλειωσε ἡ παράδοση, μπῆκαν τὰ παιδιὰ στὴν ἀράδα, περπατήσανε μὲ «βῆμα» τραγουδώντας τὸ δασκαλήσιο τραγούδι τους, στα- θήκανε μπρὸς στὴν «ἔδρα», εἶπε μιὰ προσευκὴ ὁ πρωτόσκολος, εἶπε μιὰ ἄλλη ὁ δάσκαλος, φώνα- ξαν «ἀμήν» τὰ παιδιὰ, ξεχωρίστηκαν ὅλα σὲ τρεῖς «λόγους», ἔβγαине κάθε «λόγος» καὶ πῆ- γαινε πρὸς τὸ μαχαλᾶ του, πῆγε κι ὁ δάσκαλος νὰ δῆ τὸ φαεῖ του, καὶ γῶ ἔμεινα ἀκκουμπισμένος στὸν τοῖχο μὲ μάτια κλαμένα, ποῦ εἶμουνα φται-

ξιάρης, ποῦ δὲν ἔξερα τὸ μάθημά μου, ποῦ ἔμεινα νηστικός.

Μὲ τρώγανε θλιθεροὶ στοχασμοί. Εἶμουνα ἀνω- φέλτος γιὰ τὸν κόσμο. Εἶμουνα γιὰ κρεμᾶλα. Εἶχανε δίκαιο νὰ μὲ βλέπουν καὶ νὰ γελοῦν τὰ παιδιὰ. Ἄν εἶχα γνώση καὶ γίνουμουν ἓνα μαζί τους, ἂν ἔρριχτα καὶ γῶ πέτρες στὰ σταυνιά τῶν γρηῶν ποῦ κουβαλοῦσαν ἀπὸ τὸ πηγάδι νερὸ, δὲ θὰ μὲ περιγελοῦσαν τώρα τᾶλλα παιδιὰ. Ἄν ἔξερα πάλι τὸ μάθημά μου, ἴσως θὰ μὲ καλόπια- ναν. Μὰ τώρα ποῦ δὲν εἶμουνα μήτε τοῦ δασκά- λου φίλος μήτε δικὸς τους, ποῦ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ Σκολεῖο καταντοῦσα σ' αὐτὴ τὴν ταπει- νωση, τί ἐλπίδα μοῦ ἔμεινε πιά! Δίκιο εἶχε νὰ μὲ λῆῃ ὁ δάσκαλος κνώδαλο. Δίκιο εἶχαν τὰ παι- διὰ νὰ μὲ λέν κοριτσάκι. Δίκιο ἔχει κ' ἡ Ἑλένη ποῦ δὲ μοῦ μιλᾷ. Τοῦ χάκου, δὲν εἶμαι ἀνθρω- πος! Κάνω νὰ δῶ στὰ μάτια τὸ δάσκαλο, καὶ βουβαίνουμαι. Πᾶω νὰ παίξω μὲ τὰ παιδιὰ, καὶ φεύγω πίσω. Καὶ σὰν ἔρχουμαι σπίτι, καὶ πα- ραπονοῦμαι τῆς μάνας, ἡ καημένη δὲν μπορεί νὰ καταλάβῃ γιατί δὲν προδεῦω, γιατί δὲν μ' ἀγα- ποῦν ὅλοι καθὼς ἐκεῖνη! Δὲν τὸ ξέρει πῶς εἶμαι ἀνωφέλτος. Νά, σήμερα πάλι μοῦ τό εἶπε ὁ δά- σκαλος, πῶς κοιμοῦμαι. Αὐτὸς ποῦ ἔχει νὰ κἀνῃ μὲ τόσα παιδιὰ, κάτι ξέρει. Τοῦ χάκου, δὲν εἶμαι γιὰ Σκολεῖο, δὲν εἶμαι γιὰ κόσμο. Νὰ πεθάνω, νὰ πνιγῶ, νὰ πάρω τὰ μάτια μου καὶ νὰ φύγω, νὰ μὴ μὲ δῆ πιά κανέννας.

Κι ἄξαφνα πέφτει μπροστὰ μου κάτι τυλιγ- μένο μέσα σ' ἓνα χαρτί, καὶ μοῦ σταματᾷ τίς τρομερές αὐτὲς συλλογές.

Εἴτανε δυὸ τρία φταζυμῆτικα παξιμάδια. Γύ- ρισα νὰ δῶ ποῦθε πέσανε. Δὲν εἶδα τίποτε. Ἀπὸ κεινὴ πρέπει νὰ εἶναι, εἶπα. Ὅχι, δὲν τ' ἀξίζω, δὲ θὰ τὰ φάγω. Λάθος ἔχει ποῦ μὲ πονεῖ. Ἄς ρωτήσῃ τὸ δάσκαλο.

Δὲν τᾶραγα τὰ παξιμαδάκια. Τὰ πῆρα καὶ τᾶρριξα ἀπὸ μιὰ τρύπα μὲς τὸ κατόγι. Κι ἄμα τᾶρριξα, συλλογίστηκα τί πῆγά κ' ἔκαμα! Τί τέρας εἶμουνα! Νὰ τοῦ δασκάλου τὰ λόγια! Ξερὸ, ἀπελέκητο ζῦλο! Κι ἄρχισα πάλι νὰ κλαίγω.

ΙΑ'. — Σκουλαρίκι νὰ τὸ κρεμάθουν.

Δὲν ξέρω πόσα χρόνια καὶ πόσοι μῆνες πέρα- σαν ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ μὲ πῆρε ἡ μάνα μου στὸ Σκολεῖο. Πρέπει νὰ εἶμουνα ὡς δώδεκα χρονῶ τώρα. Πρέπει νὰ κόντευε χρόνος ποῦ δὲν ἤρχουνταν πιά μήτε ἡ Ἑλένη μήτε ἡ Ἄννουλα. Δὲν τὴν ἔβλεπα πιά τώρα καθεμέρα τὴν Ἑλένη. Δὲν τὴν ἀκουγα τὴν τρεμουλιαστὴ φωνὴ της σὰν ἔλεγε τὸ μάθημά της στὴν τάξη τῶν κοριτσιῶν. Δὲν τὴν εἶχα πιά ἀντικρῦ μου νὰ μὲ περεχᾷ μὲ τὸ φῶς της. Εἴταν

κλεισμένη στο σπίτι της τώρα, και δεν τή συγχρόβλεπε μήτε ἡ Ἀννούλα.

“Οχι, τὴν ἔβλεπα μέσα στο νου μου, και τὴν εἶχα πάντα μες τὴν καρδιά μου. Τὰ γλυκὰ μάτια της φειγροβολουσαν ἀντικρὺ μου σὰ μὲ ἔτρωγαν τὰ βάσανα τοῦ Σκολειοῦ, μεγαλύτερα βάσανα τώρα. Πήγαινα νὰ ποτίσω τὸ περιβόλι τὸ βράδυ, και τὴν ἔβλεπα νὰ τρέχει ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, σὰ μιὰ Νεράιδα. Πήγαινα νὰ παίξω με τὰ παιδιὰ, και παραφύλαγε νὰ με τραβήξει, νὰ με πάρη μαζί της. Πήγαινα νὰ κοιμηθῶ, και τὴν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου. Ευπνοῦσα, και πάλι τὴν ἔβλεπα: τῆς μιλοῦσα, τῆς ἔλεγα χίλια τρυφερὰ λόγια: λόγια ποῦ ἐκείνη μήτε τᾶκουσε μήτε τὰ ὄνειρεύτηκε. Μὲ γλυκόβλεπε και με γλυκοχάδευε χωρὶς νὰ τὸ ξέρι.

Εἶταν τώρα διακοπές, καλοκαίρι, Κεριακὴ βράδυ, χαρὰ Θεοῦ. Ὁ ἥλιος ἔγεργε και περικούσε τὴν ἀψηλοχτισμένο χωριὸ με μιὰ χρυσοκόκινη ἀναλαμπή. Ἡ θάλασσα κοιμούτανε σὰ νὰ τὴ μέθησε τὸ γλυκὸ καλοκαίρι. Τὰ πουλιὰ κελκιδούσανε στὰ περιβόλια, και μᾶλλον ἀνάμεσά τους, ποῖο νὰ πρωτοπάρη τὸ καλλίτερο κλωνὶ γιὰ κρεβάτι του. Οἱ λυγρὲς φωνὲς και τὰ γέλοια τῆς γειτονιάς ἀντιχλούσανε στὸν ἀγέρα σὰν πανηγύρι, οἱ ναῦτες τραγουδοῦσαν κάτω στὴ σκάλα, ὅλος ὁ κόσμος εἶτανε χαρὰ και γλέντι.

Εἶπα τῆς μακαρίτισσας, ἄς πάρουμε τὴν Ἀννούλα κι ἄς πᾶμε ὄξω και μεῖς. Νὰ δοῦμε τὴ θάλασσα: νὰ ρίξουμε δυὸ πέτρες μες τὸ γιολό: νὰ κοιτάξουμε τὰ βουνά, και νὰ πάρουμε μιὰ καθάρια ἀναπνοή. Ἐβαλε λοιπὸν τὸ σκούρο σάλι της και βγήκαμε. Στὸ δρόμο ἀνταμώνουμε τὸ γέρο Βασίλη. Καὶ καλὰ νὰ γυρίσουμε πίσω νὰ βγοῦμε: νὰ πάμε σπίτι: κάτι κρυφομίλησε τῆς μάνας μου, και γυρίσαμε: κάτι μισόκουσα γιὰ μιὰ καινούρια βαρκιὰ ποῦ μᾶς ἦρθε πάλι.

— «Αἰ, στὴν ὑγιαία σου, μοῦ κάνει ὁ γέρος, πίνοντας τὴ μαστίχα του, και νάχουμε τὴν εὐχή τῆς Λενιώσ σου. Δὲν τὰ μάθετε; τὴν τάξανε τὴν Ἐλένη τους. Εἶδε, λέει, ἡ Καλαφάταινα ἐψὲς ἓνα ὄνειρο, και πῆγε ὁ Ἅγιος τοῦ Μοναστηριοῦ και τῆς εἶπε. «Ἐγὼ ποῦ γλύτωσα τὸ κορίτσι σου, ἐγὼ πρέπει νὰ τὸ πάρω τώρα και νὰ τὸ κάμω δικό μου». Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ζῦπνησε ἡ Καλαφάταινα, μὲ αὐτὸ τὸνειρο ἔχει νὰ κἀνη. Καὶ τὸ πῆραν ἀπόφαση νὰ τὴ στείλουνε μιὰ ὥρ ἀρχήτερα, μὴν τύχη και ξανάρθη ὁ ἅγιος στὸν ὕπνο τῆς Καλαφάταινας, και τῆς κάμη κανένα κακό».

Μὲ ἀποσβόλωσαν τὰ λόγια τοῦ γέρου. Ἄνοιξε ἡ γῆς και με κατάπιε. Ἐπερτα σὲ ἓνα ἀτελειώτο βᾶθος. Γύριζαν οἱ τοῖχοι, γύριζε ὅλος ὁ κόσμος. Δὲν μπορούσε νὰ βασταχτῆ πιά ὁ κόσμος δίχως ἐκείνη. Θὰ χαλάση ὁ κόσμος, θὰ γείνη κόλαση τὸ χωριὸ, θὰ ῥημάξει τὸ σπίτι μας, θὰ μπη ὁ

μαῦρος ὁ πόνος μες τὴν καρδιά μου και θὰ τὴν κάμη δική του. Φεύγει, φεύγει πιά ἡ παρηγοριά μου, φεύγει ἡ δύναμη ποῦ με διαφέντευε μέσα στὸν κόσμο, ποῦ με γέμιζε θάρρος κὲ ἐλπίδα. Ποιὸς ἀθώρητος ἄγγελος θάρχεται τώρα κοντὰ μου νὰ με γλυτώνη ἀπὸ ἀμέτρητους πειρασμούς, νὰ με παίρνη ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου και νὰ με φέρνη στο σπίτι μου. Κανένας, κανένας πιά τώρα παρὰ ἡ μάνα μου, και κείνη δὲν τὰ ξέρι τώρα τὰ βάσανά μου! Δὲν ξέρι καθετὶς ποῦ βλέπω και ποῦ ἀκούγω. Τὴν ἔκαμε ξένη τὴ μάνα μου τὸ Σκολειό! Μιὰ Ἐλένη μοῦ ἔμενε, και μοῦ τὴν πῆραν και πᾶνε!

Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῆ ὁ καημένος ὁ γέρος πὼς ἄνοιξε μπροστὰ μου ἓνα τέτοιο γαρμενὸ! Χωράτευε με τὴν παιδικήσια ἀγάπη μου, και δὲν τὸξερε πὼς μοῦ σπάραζε τὰ σηκότια. Κανένας δὲν τὸξερε. Ὅλοι τὴν ἔπαιρναν γιὰ παιχινίδια, τὴ βαθεῖα και τρυφερὴ ἐκείνη ἀγάπη!

Ἐκαμαν τὸ σταυρὸ τους σὰν τᾶκουσαν, κὲ ἡ μάνα μου κὲ ἡ Ἀννούλα. Ἐκαμαν τὸ σταυρὸ τους και σύχασαν. Ἄμα εἶταν ἅγιος στὴ μέση, κανενὸς δὲν ἔπερτε λόγος.

Ἐκαμε πολλὰ καλὰ στὸν τόπο ἐκεῖνος ὁ ἅγιος. Τοῦ ἄξιζε ποῦ ἄγιασε. Εἶταν ἐνάρετος και θεοφοβούμενος, ἔχτισε και δυὸ μοναστήρια, ἐν ἀντρίκιο κὲ ἓνα γυναικῆσιο. Τὰ καλοπρόοιζε κιόλας. Τόνε λάτρειναν οἱ καλόγεροι τὸν Ἅγιο τους. Τὶ παράξενο! Ὁ κόσμος χαλοῦσε τριγύρω τους και αὐτοὶ καλοζούσανε. Δούλευαν ὅμως, εἶναι ἀλήθεια. Δούλευαν στὰ χωράφια τους, και καλόγεροι και καλόγριες.

Ἐγείνε μεγάλο κακό μιὰ φορὰ με τὴ σερμαγιά τους. Τὰ χωριά γύρω σηκώθηκαν κὲ εἶπαν πὼς ὁ Ἅγιος στὴ διαθήκη του ἄφησε χρήματα και γιὰ Σκολειό και δασκάλους. Μὰ οἱ καλόγεροι στάθηκαν ἓνας ἓνας και πολεμήσανε σὰ στυλιὰ γιὰ τὸ εἶναι τους. Κὲ ἔτσι ἔμειναν τὰ χωριά στὴ Σκύλλα, και δὲν πῆγανε στὴ Χάρυβδη.

Μὲ κείνη τὴν ἀγγελικὴ συντροπιά πῆγαινε νὰ σηκωτῆ ἡ Ἐλένη, τὴν ὥρα ποῦ ἀρχίζε νὰ ζωντανεύη τὸ αἶμα στὰ στήθια της μέσα. Κανένας δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ πῆ πὼς εἶτανε σκληρόκαρδος ὁ Ἅγιος ἐκεῖνος, σκληρόκαρδος κι ἀχόρταγος, σὰ νὰ μὴν ἔφαγε τόσες κοπέλλες! Κανένας, παρὰ ἐγὼ μοναχός, ποῦ τὸ κρυφομίλησα βαθεῖα τῆς καρδιάς μου.

Σιγὰ σιγὰ ξανάρχισαν πάλι τὴν ὀμιλία. Μιλοῦσαν κὲ οἱ τρεῖς τους σὰ νάγεινε κανένας ἀρραβῶνας. Ἡ Ἀννούλα, γεννημένη σουσουράδα, μπαινὸβγαινε κι ὅλο ἔλεγε. Δὲν πῆγαινε παρακάτω κι ὁ γέρος. Ὅλα τὰ καλὰ τῆς Λενιώσ ἰστορήθηκαν, ὅλες οἱ μορφιές της, ὅλα τὰ παλιὰ πάθια της.

Δὲν μπορούσα πιά νὰ βασταῶ. Σηκώθηκα και πῆγα στὴν αὐλή. Ἄνοιξα τὴ θύρα, πῆρα τὰ

μάτια μου, κ' έφουγα. Πού πήγαινα δέν ήξερα. Ο δρόμος μ' έβγαλε άπάνω στον Άνεμόμυλο. Άνέβηκα τό βουναράκι, κάθησα στό πλάγι του μισογερμενισμένου μύλου, κ' έβλεπα άντικρύ μου. Έβλεπα τήν άτέλειωτη θάλασσα, μίλια και μίλια μακριά, κι ό κόσμος δέ μέ χωρούσε! "Άκουγα τά κύματα πού χτυπούσανε μέσα στις σπηλιές άποκάτω και θαρρούσα πώς άνεστένεζαν. Έβλεπα τούς βράχους ξερούς μπροστά μου, και μου φαίνονταν παράξενο, πώς δέ μιλούσαν, πώς δέ ράγιζαν, πού έφευγε ή Έλένη για πάντα! Περνούσαν οι βάρκες να πάνε στό περιφάνι, και δέν καταλάβαινα πώς μπορούσε ό έρημος ό ψαράς νάχη τό νού του στό ψάρεμα, πώς έφευγε ή Έλένη! Πώς δέν έπεφτε κι ό ήλιος μία και καλή μες τή θάλασσα, να πνιγη και να χαθη, μόνο κατέβαινε έτσι σιγανά σιγανά, σα να μην έφευγε ή Έλένη!

Αξάφνα άκούγω ένα βαρύ κρότο, σα να πήδηξε κάποιος από ψηλά. Γυρίζω, και βλέπω ένα «λεγάμενο» στρωμένο καταγής. Πρέπει να παραπάτησε πηδώντας απ' ένα βράχο. Λίγο παρακειθε βλέπω άλλον έναν κ' έτρεγε καταπάνω μου με μία άγρια χαρά στα μάτια του. Ένας τρομερός στοχασμός πέρασε από τό νού μου σαν άστραπή, και με κλόνισε σα σεισμός. Καθώς πού τό λέγω, βρέθηκα όλόρθιος, πηδηχτός, πεταχτός, ζορκάδι μοναχό. Πηδούσα τούς βράχους σα να είταν κατρακυλιστά. Μία φορά δέ γύρισα να δω από πίσω μου. Σε δυό στιγμές βρέθηκα στό χωριό. Άλλη μία στιγμή και γωνούμουνα μέσα στην αυλή μας. Φωνή δέν είχα σαν μπήκα. Άνέβηκα ίσια πάνω. Ξαπλώθηκα, και πολεμούσα να συνεφέρω. Η καρδιά μου χτυπούσε κ' ή αναπνοή μου μπαινόβγαине με μία όρμη πού δέν είχε συμμαζεμό. Τόν έβλεπα ακόμα τό φίλο με τ' άγρια μάτια. Ως και τώρα τον βλέπω!

Δέν ξέρω πόση ώρα κοιτούμουν έτσι. Δέν ξέρω τί συλλογιόμουν. Ένα πράμα θυμούμαι, πού άπεφάμισα να μην τούς πώ τίποτε τούς δικούς μου. Θα τρομάζουν, είπα, και θα με τάξουν ίσως και μένα καλόγερο! "Όχι, όχι! Έγώ θα ζήσω στόν κόσμο, θα μεγαλώσω στόν κόσμο, και μέσα στόν κόσμο θα τούς πλερώσω τούς φίλους.... Σκουλαρίκι να τό κρεμάσουν! [Έπεται συνέχεια]

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Κληρονομικά έλαττώματα

Παρατηρήθη, ότι τινά των πνευματωδών ποτών, μεθύσκουσιν ένίους εις μέγαν βαθμόν, ένφ' άλλα ποτά περιέχοντα ίσην ποσότητα οίνοπνεύματος ούδ'όλως βλάπτουσιν αυτούς.

Ούτω τις, έν ρώμι, άρχα κτλ. δέν έβλαπτον ποσώς, ένφ' με πότηριον ρακής έμεθύσκετο τελείως, εξήγει μόνος τήν αδυναμίαν του ταύτην εκθέτων ότι ό πατήρ του υπήρξε ρακοπότης.

Δύο υιοί άνδρός, όστις εύρίσκετο εις τήν ευχάριστον θέσιν, να δύναται να πίνη καθ' όλην του τήν ζωήν καμπανίτην, καταλαμβάνοντο εύθως υπό φρενιτιάσεως όσάκις έγεύοντο τό ποτόν τουτο, ένφ' πās άλλος οίνος ούδε κατά προσέγγισιν είχε τοιαύτην ένεργειαν. Έκτός τουτου παρατηρήθη ότι άνθρωπος πίνων μετρίως ποτόν τι έμεθύσκετο προς μεγάλην του εκπλήξιν, πολύ εύκολώτερον ένεκα άλλας ποτού και εύρε ως αίτιαν, ότι εκλίνε κληρονομικώς προς τό νέον ποτόν.

Τοιούτον συνέθη πρό μικρού έν Λονδίω και εις Ιερέα τινά, όστις επί 20 έτη έσυνείθισε να πίνη οίνον κατά τό γευμά του· εις τουτον έδωκάν ποτε, ότε είχε πολύ καταβληθή, να πίνη έλίγον θερμόν ρώμι προς ένδυναμίωσιν, και άμέσως έμεθύσθη όλοτελώς. Άφού συνήλθε, διηγήθη ότι ό πατήρ του ήτο ρωμιοπότης.

Οίνοπότης τις έλεγεν ότι τον έβλαπτε τό μηλόρρακον (Cider-Brandy) και ότι εκ τουτου έμεθύσκετο πολύ εύκολώτερον παρά εκ των άλλων πνευματωδών ποτών. Ο πατήρ του επινεν ευχάριστως τό ποτόν τουτο.

Είνε άποδεδειγμένον ότι τέχνα μεθύσων ή κλίνοισι προς τό ώρισμένον ποτόν του πατρός των — άλλα μεθύσκουσι πολύ εύκολώτερον εξ αυτού παρά εξ άλλων ποτών — ή άποστρέφονται αυτό έντελώς.

Σπανία περιπτώσις σεληνιασμού

εξήγειρεν έν Αίθαυ της Σιλεσίας τήν προσοχήν των Ιατρικών κύκλων. Καίτοι παρεχωρήθη ιδιαίτερον δωμάτιον εις τον 15ετη, άλλως σωματικώς υγιά νέον, όστις προσελήθη προς εξέτασιν έν τω νοσοκομείω, και όστις ένεκα των νυκτερινών αυτού περιπτώων επί των στεγών είχεν άποβληθη εκ της έν Σάλτσβρουν σχολής, καιτοι προς τούτοις τό δωμάτιον τουτο εύρίσκετο έν εναντία διεύθυνσει της σεληνιακής πορείας, ή ένεργεια της σεληνης επί του νέου εξηκολούθει εις τον αυτόν βαθμόν. Μόλις ή σεληνή ύψωθη επί του όριζοντος, εξαίρεται ό σεληνιαζόμενος της κλίνης του και διευθύνεται προσεκτικώς προς τό κάπως ύψηλά κείμενον παράθυρον, επί του όποιου δι' ένδς πηδήματος αναρριχάται και τό όποιον έπειτα άνοίγει. Άλλ' επειδή σιδηρούν κιγκλιδωμα έμποδίζει αυτόν να εξέλθη, επανέρχεται προς τήν θύραν και διά του διαδρόμου διευθύνεται προς τήν δια κλειδίου κλεισιμένην θύραν. Άνωθεν ταύτης ύπάρχει παράθυρον. Μετά μεγάλης ευκινησίας αναρριχάται επ' αυτού. Εις τήν περαιτέρω πορείαν έμποδίζεται έν των σφαλίων, εκ των όποιών χρειάζονται τρεις ισχυροί άνδρες, όπως επαναφέρωσι τον σεληνιαζόμενον εις τό δωμάτιόν του, όστις μόλις μετά τήν δύσιν της σεληνης καθησυχάζει και εξακολουθει τον ύπνον του. Τήν έπομένην πρωίαν δέν ένθυμείται τίποτε, εξ όσων συνέδησαν τήν παρελθούσαν νύκτα. Όταν είναι πανσέληνος παρούσάζονται τά συμπτώματα της άσθενείας εις πολύ ισχυρότερον βαθμόν. Κατά τήν γνώμην του Ιατρού της σχολής πρόκειται ένταύθα περί σπανίου συμπτώματος σεληνιασμού, τό όποιον θα εξετασθη ειδικώς έν Βρέσλαου όπου θα όδηγηθη ό σεληνιαζόμενος.